

תת"ע 13748/02/19 - מדינת ישראל, המאשימה נגד יצחק טויטו, הנאשם

בית המשפט לתעבורה פתח תקווה

תת"ע 13748-02-19 מדינת ישראל נ' יצחק טויטו
בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד

יצחק טויטו - הנאשם

הכרעת דין

הנאשם אשר בפניו מואשם כי ביום 3.7.18 בשעה 17:47 נהג ברכבו בכביש 2 מדרום בעליה למחלף נתניה ולא ציית לתמרור 815 שסומן על הכביש, בכך שעבר על פני השטח המסומן. לנאשם מיוחסת עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.

פרשת תביעה:

ע"ת 1 רס"ר אלון בדנני

שוטר במשטרת התנועה, העד ערך דו"ח (ת/1).

העד מספר כי בעת נסיעה בניידת ביציאה מתחנת דלק לפני מחלף נתניה הבחין בנאשם משתלב לנתיב ימני מבין שניים לכיוון כביש 57, ואז הבחין בנאשם משתלב לנתיב השמאלי תוך שהוא עולה עם ארבעת גלגלי רכבו על תמרור 815 המסומן על פני הכביש.

השוטר מצוין כי זיהה את הנאשם עוצר בתחנת אוטובוס, ואז ניגש אליו והסביר לו את מהות העבירה, לאחר שלקח מהנאשם את רישיון נהיגתו וחזר לניידת, הנאשם נסע עם רכבו לאחור ופגע עם רכבו בניידת המשטרה, וטען כי עשה זאת, מאחר ולטענתו קרא לשוטר וזאת הדרך היחידה שהייתה לו להסב את תשומת ליבו.

השוטר ממשיך ומצוין כי לאחר שראה שלא נגרם נזק לניידת חזר לניידת להמשיך לרשום את הדו"ח ואז הנאשם עזב את המקום בלי שלקח את רישיון נהיגתו ואת הדו"ח.

עמוד 1

בחקירתו הנגדית ציין השוטר כי הבחין בנאשם עת יצא מתחנת הדלק.

ביחס לתמונות של המקום אשר הוצגו לעד ע"י הנאשם, ציין העד כי תמונה נ/2 אשר צולמה בערך 30 מטרים אחרי ההשתלבות ביציאה מתחנת הדלק רואים שם את התמרור בבירור.

פרשת ההגנה:

הנאשם

הנאשם מספר כי נסע חזרה לנתניה ולפני העלייה למחלף בנתניה הרגיש חולשה ורצה לעצור בתחנה מצד שמאל, לפיכך השתלב בתנועה כפי שהשוטר רשם ועצר בתחנה שממשיכה לכביש 2 או לעלייה לנתניה.

לאחר שהשוטר ניגש אליו ולקח את רישונו הוא חיכה לשוטר, ולאחר זמן צפצף לשוטר וכשזה לא התייחס, נסע לאט אחורה ונגע בניידת ואז השוטר ניגש אליו, ולאחר שטען כי איננו חש בטוב, השוטר אמר לו להזמין אמבולנס והמשיך לרשום את הדו"ח.

הנאשם מציין כי הזמין מד"א והם אמרו לו לעבור למקום עם צל ולחכות ולכן נסע מהמקום והתקדם לגשר והמתין שם.

לדבריו הוא לא עבר על התמרור אלא על הפסים מקווקים שלפניו.

בחקירתו הנגדית ציין הנאשם כי לא ראה את הניידת לפני שנעצר ועל כן איננו יודע מה היה המרחק של הניידת מרכבו.

עוד ציין הנאשם בחקירתו הנגדית כי לאחר שעזב את המקום, עמד על שטח הפרדה המצויר על גבי הכביש, ובכך עבר אף לגרסתו, עבירה נוספת.

בתגובה לשאלת התובעת מדוע סירב להתפנות עם האמבולנס כפי שמצוין בדו"ח מד"א (נ/4), השיב הנאשם כי לאחר שאכל והוא נבדק ע"י אנשי מד"א הם אמרו לו שהוא לא חייב להתפנות.

טענות הצדדים

טענת המאשימה:

המאשימה בסיכומיה ביקשה להרשיע את הנאשם, מעדותו של השוטר עולה כי ראה בבירור את העבירה לאחר שהשתלב בנתיב הימני.

הנאשם עזב את המקום מהמקום כשרישיון הנהיגה שלו אצל השוטר, עבר עבירה נוספת ובנוסף פגע בניידת משטרתית במכוון וכן יש לציין כי מדוח מד"א לא עולה המלצה של אי פינוי אלא סירוב להתפנות.

טענות ההגנה

הנאשם ביקש שביהמ"ש יזכה אותו מאשמה. לדבריו אולי בתום לב השוטר פשוט לא הבחין בקווים המקווקים ורשם את מה שהוא רשם.

לגבי שאר טענות התובע, הם אינן רלוונטיות לעניין העבירה, שהיא עבירה על תמרור 815.

דין

אין מחלוקת כי במקום נהיגתו של הנאשם תמרור 815 מסומן כראוי על גבי הכביש, אין מחלוקת כי התמרור מסומן באופן ברור ונראה לעין, נקודת המחלוקת בין הצדדים הינה האם הנאשם נסע ע"ג התמרור אם לאו.

השוטר רשם בדו"ח ואף העיד כי ממקום עמידתו היה לו קו ראייה נקי לכיוון הכביש וכי שמר על קשר עין רצוף מעת שראה את העבירה ועד שעצר את הנאשם.

משעה ששמענו מפי הנאשם כי לא נתן דעתו למציאות השוטר במקום עד לרגע שזה הורה לו לעצור, יש לקבוע כי אין בפיו כל עדות רלוונטית בשאלת המרחק ביניהם בשעת האכיפה ואף לא יכול להעיד עדות פוזיטיבית בדבר שדה הראייה ממקום מציאות השוטר עד למקום הימצאות הנאשם.

לאחר שבחנתי את גרסאות הצדדים, את הראיות שהוגשו מטעמם, ושמעתי את עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות העבירה, כפי שעולה מהדו"ח שערך תוך התייחסות לכל רכיבי העבירה, כולל מיקום הרכב בשול ובכביש, מסלול נסיעת הנאשם, קיום קשר עין עם הכביש ועם הנאשם, ומכלול העובדות הרלוונטיות לאישום.

2. עדותו של עד התביעה בביהמ"ש הייתה עניינית, בהירה, עקבית ואף לא נסתרה בחקירה נגדית על ידי הנאשם.

3. לא מצאתי יסוד לחשוד בשוטר כי קיימת סיבה בגללה בחר להעליל על הנאשם דברים שלא התרחשו. השוטר חזר והדגיש בעדותו כי הוא בטוח בכך שראה את הנאשם מבצע את העבירה.

בנקודה זו, אף יש לציין כי למרות תיאורו של הנאשם לפיו נהג לאחור ורכבו "נגע" נגיעה של מה בכך בניידת, ואף בהמשך עזב את השוטר טרם השלמת רישום הדוח, למרות זאת, נמנע השוטר מלייחס לנאשם עבירות נוספות, אשר הבסיס העובדתי לקיומן הוכח אף מפי הנאשם עצמו.

4. השוטר בעדותו התייחס אך ורק לכך שראה את הנאשם נוסע על גבי התמרור, מנגד הנאשם הן בחקירתו הנגדית של השוטר והן בעדותו שלו, התייחס לאורך הקו המקווקו, המדובר בשני עניינים שונים.

השוטר ציין מפורשות כי ראה את הנאשם נוסע על גבי התמרור, ולא התייחס לאורך הקו המקווקו.

הנאשם הציג צילומים אשר צולמו לדבריו לפני כחודש וחצי ואין בהם כדי להעיד על מצב התמרור ביום ביצוע העבירה, כלומר לפני כשנה וחצי.

למעלה מן הצורך וכשהסתייגות זו לנגד עיניי, אציין כי אין עדות פוזיטיבית בדבר מיקום המצלם וזווית הצילום.

לא מצאתי במכלול הצילומים כדי לערער מהימנות עדות התביעה.

בניגוד לאמור בסיכומי הנאשם כי אין רלוונטיות לשאר הנושאים אליהם התייחס התובע, הרי שיש רלוונטיות רבה לנושאים אלה המעידים על מהימנות הנאשם עצמו.

בכך האמור בדו"ח מד"א אשר הוגש ע"י הנאשם לפיו הנאשם סירב להתפנות מהמקום, דברים אלו עומדים בניגוד לדברי הנאשם לפיהם נאמר לו כי איננו חייב להתפנות.

הדבר אף מעלה ספק בדבר טענתו כי לא חש בטוב ולכן עזב את המקום.

אין מנוס מלקבוע כי התנהלות הנאשם בשטח, כולל נסיעה לאחור תוך פגיעה בניידת המשטרה, מלמדת על עמדות הנאשם בשאלת הציות לחוק ולאוכפיו. חסד עשה השוטר עם הנאשם שעה שלא יחס לו אישומים נוספים בשל נהיגתו לאחור ופגיעה בניידת וכן עזיבת המקום קודם לסיום רישום הדוח ע"י השוטר.

בע"פ 4004/98 (ת"א) ורשבסקי נ' מ"י, מתייחס כבוד השופט מודריק לקושי הרובץ לפתחם של שופטי התעבורה, הנצרכים לחרוץ ממצאים על פי אמון בנסיבות של "עדות מול עדות":

"לדידי עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם... אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין, והוא עשוי באורח תת הכרתי "ליפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית, והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו, ושעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו, עליו לבצע ראייה לאחור במעשהו, ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

"בוודאי שלא ניתן לומר, שלעולם יש לראות את עדות השוטר כעדיפה. גם שוטר עשוי לשקר. הוא עלול גם לטעות, שלא במתכוון. על כן צריכה הערכה הדיונית לעמוד על המשמר ולפקוח "שבע עיניים" על עדויות השוטרים...".

לפיכך בנסיבות המקרה שלפני, לאחר שמיעת הצדדים, בחינת העדויות ולאחר שהזהרתי עצמי שבפני עדות יחידה הריני קובעת כי יש ליתן אמון מלא בעדות עד התביעה ולא היה בעדות הנאשם כדי ליצור ספק בדבר אמינותה.

לאור האמור אני קובעת כי הנאשם עבר את עבירה ומרשיעה אותו בכל המיחוס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט"ו טבת תש"פ, 12 ינואר 2020, במעמד הצדדים